Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

Рік видання 5-й

№ 38 (134)

30 грудня 1960 року П'ЯТНИЦЯ

Ціна 15 коп.

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

З Новим роком!

Дні піснями линуть, і вже свято
На поріг ступає в кожний дім,
З новим щастям, хлопці і дівчата,
У житті квітучім молодім!

РІК НАПРУЖЕНОЇ ПРАЦІ

Разом з усім радянським народом вступає в 3-й рік семирічки і наш невеликий колектив кафедри методики мови й літератури.

Минулий рік був для нас роком напруженої роботи, спрямованої на виконання величних накреслень Закону про зміцнення зв'язку школи з життям і про дальший розвиток системи народної освіти в СРСР.

Ми наполегливо працювали над підготовкою студентів нашого інституту до майбутньої педагогічної діяльності, допомагали школі в перебудові викладання мови й літератури відповідно до вимог життя.

У минулому ,1960 році, силами членів нашої кафедри складено програми для пединститутів з методики викладання російської та української літератури. Виготовлено підручник з української радянської літератури, який зараз проходить перевірку в школах. У періодичній пресі надруковано 4 статті. Прорецензовано 5 кандидатських дисертацій з методики мови й літератури.

Усі члени кафедри тримають міцний контакт з учителями: читали доповіді, давали індивідуальні поради.

На 1961 рік кафедра планує видати дві грунтовні книги з методики та дитячої літератури, ширше розгорнути наші зв'язки з учительством УРСР. Ми сподіваємося, що в дружньому співробітництві з іншими кафедрами нашого інституту виконаємо ті завдання, які стоять перед нами.

Сердечно вітаємо професорсько-викладовський колектив Київського педагогічного інституту з Новим, 1961 роком.

Бажаємо йому нових успіхів у розвитку вітчизняної науки та у вихованні студентів як свідомих, освічених і вмілих майстрів педагогічної справи.

Всім студентам бажаємо в новому 1961 році наполегливо й успішно вчитися, опановувати науку й оволодівати педагогічним умінням.

За дорученням кафедри
зав. кафедрою
Т. Ф. БУГАЙКО.

Думками в 1961

Мовно-літературний факультет. Російський відділ. Студенти III курсу не лише не порушують трудову дисципліну, але самі служать прикладом зразкової поведінки для студентів усього інституту.

***

Студент педагогічного факультету Ігор Толстихін складає екзамени без двійок і трійок.

***

Спортсмени нашого інституту завойовують перші місця у міжвузівських змаганнях м. Києва.

***

Біля газети «Радянський літератор» натовпом стоять читачі, чекають чергу, щоб прочитати хоч краєм ока.

***

В інститутській їдальні. На столиках біліють салфетки. Проте всіх назв різноманітних страв у меню стоять червоні «птички», жодних закреслень до 16-ої години. Повний порядок, смачно їсться... Студенти «дозволяють» викладачеві взяти обід без черги.

***

Припинилися «чвари» між членами кафедри музики. Усі працюють злагоджено.

***

Приємно кинути оком. На інститутському подвір'ї зникли купи сміття (це, очевидно, справи Діда Мороза і Снігурочки).

***

Інститут радіофіковано. Під музику всі студенти одночасно, по команді проводять фізкультпаузу, а після третьої пари слухають коротеньку радіогазету.

***

Усі студенти ще у вестибюлі скидають головні убори. Приємно вражає, що вітаються з викладачами, висмикуючи руки з кишень і злегка піднімаючись з вікон, на яких вони присіли, щоб відпочити. А дехто з хлопців ще й цигарку виймає при цьому з рота.

Нових дерзань!

Снігу, морозу — цих незмінних ознак приходу нового року — нема. Кінець високосного 1960 року повен несподіваного завершення — зима ніяк не може вступити в свої права. Замість снігу — дощ, замість морозу — тумани. Проте ми не ображаємось на 1960 рік, рік великих трудових звершень і небувалих перемог. Нові фабрики, заводи, електростанції, нові шахти і рудники, нові тисячі гектарів освоєних цілинних земель, нові житлові масиви, нові перемоги в космосі. Скільки нового! Впевнено, нечуваними темпами крокує наша країна в комунізм, гордістю за свої діла і звершення сповнюються серця радянських людей. Весь табір соціалізму радіє за наш! успіхи, все прогресивне людство дивиться з надією і довір'ям на нас.

Ми вже зустріли тебе, юний 1961 р'к! Ще 20—25 грудня робітничий клас рапортував перед партією і урядом про дострокове завершення річного плану. За останні дні старого року ще десятки мільярдів карбованців прибутку дасть наша промисловість. Успішно завершило 1960 рік і колгоспне селянство. Зростає добробут радянських людей, з кожним днем міцніє наша країна.

У студентів наступає гаряча пора. Як провели вони 1960 рік і зустріли новий, 1961, покажуть заліки і екзамени. Що вони добре вміють допомагати колгоспникам збирати врожай, це було видно на сільськогосподарських роботах у вересні — жовтні. Тепер залишилось скласти звіт перед Батьківщиною і в науці. Наші відмінні оцінки — ось чим повинні ми порадувати своїх викладачів і батьків. Міцні, глибокі знання, впевненість у своїх силах, любов до своєї майбутньої професії вчителя повинні допомогти студентам скласти зимову сесію якнайкраще.

З Новим роком вас, друзі! З новим щастям! Нових успіхів вам у праці і навчанні, нових дерзань вам, студенти, викладачі: всі, хто юний серцем, хто неперебороно рухається вперед. З Новим роком!

О. БОРОВКО

Сім'я комсомольська

Сім'я комсомольська — студент і шахтар,
Шофер, тракторист — хто серцями квітує,
Хто світлої юності золото-жар
Не сіє, мов тирсу, а творить-будує.
Сім'я комсомольська, мов сад молодий,
Що працею успіхи нам плодоносить.
Сім'я комсомольська — загін бойовий,
Що партії прапор достойно підносить.

Карнавал

Плаття у дівчат легенькі, ніжні.
В хлопців сорочки, мов білий сніг.
Навіть вітерець, струснувши вишні,
Білі пелюстки їм слав до ніг.
Руки тисли, в танці пропливали,
Нас порив до щастя окриляв...
Здорово було, щоб карнавалом
Миру й дружби стала вся земля!

Нам

Нам не кволіти —
повен волі ти —
І не мліть, і не гнутися нам.
В чесність вірити,
сил не зміряти,
З другом все розділять
пополам.
Нам сміятися —
звеселятися,
Як робота — уже до кінця.
І міцною
красою
впиватися,
Щоб завжди молоділи
серця.

Літературна сторінка

Іван ШІСТКА.

ПЕРША ЛЮБОВ

Перечитано книги про
перші побачення-стрічі.
Перебачено фільми про
першу любов молоду.
Комсомольська любов...
Ми із нею стрічаємось в вічі
На бульварі, в роботі, в саду.
Я не знаю, яка вона, знаю одно,
що красива,
Без пальта дорогого, без модних
зачісок і вій.
Вона йде і сміється — завзята,
весела, щаслива
По дорозі широкій, по отецькій землі дорогій.

Григорій ПРИХОДЬКО.

У село Піски

від студента Федора Миски

(Лист)

«Здрастуйте, тато
И мама хороші,
Я пропадаю:
Вишліть грошей.
Зараз у мене
Душа ледве в тілі:
Треба ж купити
И тапочки білі
Для фізкультури;
Та й для науки
Теж не завадило б
Сотеньку в руки.
А для культури —
Галстучок модний...
Новий костюм же
Нікуди не годний:
Кожен, вступивши,
В нас зараз же мусить
В штанях холоші
До дудочок звузить
(В нас щодо цього,
Знаєте, строго!),
Та і піджак
Перекроїти трохи,
Щоб один гудзик
Лише, на пузі...
Думаєш, легко
Вчитись у вузі?
Ну, на цьому
Буду кінчати...
Сотеньок шість вам
Треба прислати.
Новин у місті
Ніяких немає...
(Да, ще забувся,
Я чуб відпускаю,
Хочу зробити
Модну зачіску).
Не забувайте Хведора Миску».

Коли гуркоче грім

Люблю, коли гуркоче грім
І ходить шелест по діброві.
Приємно в небі голубім
Помітить райдуги підкову.
Після дощу вдихнуть
сповна
І запах поля й шелест гаю.
Та не з відкритого вікна
Я райдугу дістать бажаю.
Коли гучний гуркоче грім
И дощами котить хвилі
злива,
Щось в серці діється моїм
Звитяжне, горде і щасливе.
Люблю грозу, люблю громи:
В громи хай виростає слово,
Мов поле в дощ, хай між
людьми
Воно знайде свою обнову.

Іван МАКАРЧУК.

Волк на собрании

(БАСНЯ)

Волк безобразничал уж
долго.
Терпенье лопнуло! И вот
Собрался весь лесной народ
Решать вопрос студента
Волка.
Взволнованно шумит
собранье:
— Ну, Волк, что скажешь
в оправданье?
— Да, виноват! Браните!
На вид вы мне поставьте!
Прошу лишь: пощадите, —
Стипендию оставьте!
Встает Медведь, дает
совет:
— Ну, что тут долго
заседать?
Пощады хулиганам нет!
Стипендию, конечно,
снять!
И все собранье поддержало:
— Долой либерализм и
жалость!
Тут опустить бы Волку
плечи,
Но Волк по-прежнему
беспечен:
(Он, в общем, объяснился
бойко,
Но об одном лишь умолчал.
Что, часто получая двойки,
Стипендию не получал!).

Виталий СИНЬОВ.

Нехай ідуть роки

А він прийшов до нас солдатом,
Горіла зірка на кашкеті,
Він сколихнув дівочу душу
І став у мене на прикметі.
Спішив на лекції, з фізмату...
Чого б до нього придивлятись?
Ой хлопці, хочеться скоріш
З солдатів милого діждатись!
Щоб він ось тут учивсь між нами,
Щоб ми взялись удвох за руки,
Нехай, нехай ідуть роки —
Скоріше б скінчилась розлука.

Варвара ГРИНЬКО.

Виктор ТАТАЕВ.

Мелодии и пародии

БУДЬТЕ!

Граждане, будьте
гражданами
Везде, всегда и во всем...
...Граждане! Слышите
песню?
С воздуха передают...
В. Боков.

Граждане, будьте
гражданами,
Дети, будьте детьми,
Оранжевое, будь оранжевым,
Будьте цветами, цветы!
Разве без смысла глубокого
Стал бы стихи я писать?
Други, надейтесь на Бокова
И постарайтесь понять.
Я и похлеще сумею,
Буйной стихией взращен.
Я над стихом соловею,
Выпорхну в небо еще...
Граждане, слышите песню?
С воздуха передают.
Это в космическом рейсе
Бокова песни поют!

ДУЭЛИ

Мне кажется, на самом
деле,
При виде некоторых морд:
Напрасно вымерли дуэли,
И шпага — это только
спорт.
...Пожалуй, я хватил
с дуэлью...
Евг. Долматовский.

Она пришла однажды —
Муза, —
Прочтя мой новый цикл в
«Москве»,
Как полноправный член
Союза
СП — писателей — в Москве.
Она промолвила сердито:
— Евгений, сразу же скажи,
Кто есть уже тобой убитый,
Кого ты ранил, подскажи.
Тогда схватил я смело
шпагу,
Ту, что при виде разных
морд
Пускаю в дело.
Стой, ни шагу!
У нас с тобою спор — не
спорт!
Тут Муза вышла, хлопнув
дверью:
Ей не достало больше сил.
...Я с упомянутой дуэлью
Пожалуй, *все-таки хватил...*

О!

О пустой дом,
страшно жить в нем...

О Пруды Чистые,
Звездопад елочный...

О мой конь огненный,
В голубых яблоках...
С. Кирсанов.

О дождь грибной! О конь
буланый!
О ноги женщин! О уста!
О тихий шепот! О желанный!
О новый стих! О пустота!
О звук пера! О скрипы
скрипок!
О радость встреч! О чарок
звон!
О море слез! О мир улыбок!
О С. Кирсанов! О Семен!..

АЛЧНОСТЬ

Напыщенно сказал он как-то раз,
Смотря, как ел я в парке бутерброды:
— У всех у Винокуровых у вас
В наличьи алчность к пище *от природы.*
...А я хотел бы только лишь одно, —
Чтоб шли года, чтоб женщина смеялась.
Евг. Винокуров.

Я — жрец великих истин и свободы.
Пишу я так, а иногда и сяк.
Нет времени съесть дома бутерброды,
Но мой талант покуда не иссяк.
Питаюсь в парке, издаюсь в журналах,
Персоной личной жизнь занята.
В моих стихах высокого накала
Фамилья Винокуров неспроста:
Сам о себе пишу и о жене я
И о дядьях — я это тоже сам,
Да вот читатель все молчит, мрачнея,
Как мною же описанный Адам.
Сейчас опять слова мои польются,
Пока читатель с ними не знаком.
Года идут... И женщины смеются
Над каждым неудавшимся стихом.

ОЧІ

- ЖАРТ

Немовби жайвір у промінні сонця, затріпотіло серце моє.

І так солодко зробилося в грудях. Прийшовши до гуртожитку з інституту, хлопцям зізнався про все...

— Це чому ж? Закохався?— відірвавшись від книги, запитав староста кімнати Льоня.

— Очі! Розумієш, очі. Як озерцята з джерельного лісового струмочка. Великі, чисті-чисті і прозорі. П'єш їх красу — не нап'єшся.

— В кого такі очі? Де ти їх отаких запримітив? Як звати ту дівчину? З якого факультету? — посипались запитання хлопців.

— Не знаю. Серед багатьох вони мимохідь глянули на мене, а душу неначе веселкою огорнуло.

— Говорив з нею? — запитав цікавий до всього і завжди трохи насмішкуватий третьокурсник Толя.

— Так, сьогодні. Але не знаю, про що. Розмахував руками, про щось намагався запитати. Не пам'ятаю. Лише бачив над високим чолом золотистий віночок кучериків, кирпатий носик, півмісяцем брови і їх... А потім задзвонив дзвоник і вона побігла в аудиторію.

— Що ж, любов лікується лише любов'ю. Потрібно писати вірші, ходити з нею на Володимирську гірку...

Толя осікся, бо в цю мить постукали і в дверях з'явилась дівчина з блокнотом у руках.

Лишенько, вона! І озерцята ті самі з-під вій. Вони швидко забігали по кімнаті, і мені здалося, що куди б не потрапляв їх погляд — на стіни, ліжка, шафи — там залишав якісь дивні сонячні зайчики, від чого в кімнаті посвітлішало. Та раптом брови зімкнулись на переніссі, нависли на очі, ніби на сонце нагнали грозові хмари, а очі раз-у-раз викреслювали грізні блискавиці, які примусили хлопців швидко посплигувати з ліжок і метнутись причепурювати їх. Лише я від несподіванки продовжував сидіти.

— Душно, брудно, неохайно, — громом падало на наші голови. — Сміття не винесено. Хто черговий?

Льоня розгублено показав на мене.

— Ви?!

— Так, — дурнувато всміхнувся я.

— Не подумала б. Ще тільки місяць живете в гуртожитку і вже несерйозно ставитесь до обов'язків чергового. Двійка!

— Щ-що... я, т-та я... для вас... хутко підмету, натру...— по-дитячому лементував, не знаючи що.

Але вона вже стояла на порозі.

— Для мене? — здивувалась вона. — Ви зробіть краще для себе. До побачення!

Коли за нею зачинились двері, хтось із хлопців недоречно пирснув у кулак, інші співчутливо мовчали, розуміючи моє становище, а Льоня грізно подивився на мене.

— П'ять нарядів поза чергою. Приступай до виконання обов'язків, — сказав він, а потім додав: — Та це ще не все. Побачимо, що ти будеш відчувати в її очах, коли вони дивитимуться на тебе на засіданні студентської ради.

А Толя ще й поплескав мене по плечу:

— Мабуть, не тобі доведеться міряти їх бездонну глибочінь...

На засіданні студентської ради в перший раз обмежились доганою з попередженням.

А очі... Хоч серед багатьох іноді і бачу їх усміхненими, але здаються вони для мене зовсім недоступні. І лише раз у тиждень, коли я черговий по кімнаті, вони такі, як вперше зустрівся з ними поглядом: як бездонні озерцята, проникливі і хвилюючі.

Ех, ви, очі! Чи не для вас я після лекцій біжу в гуртожиток і з такою старанністю прибираю в кімнаті, щоб ви не відшукали жодної недоладності в моєму чергуванні і щоб на прощання всміхнулися привітно-бентежно ще і ще раз, і може колись — безмежно...

Петро ІГНАТЕНКО.

В розумінні деяких студентів

Зверхнеприємність:

1) Один студент не пішов на лекції. Побоюючись, що декан може зробити в гуртожитку перевірку і викрити його як прогульника, він пішов на Хрещатик. І що ж ви думаєте? Саме на Хрещатику він зустрів декана!

2) Тікаючи з семінару, зустріти (уже біля виходу з інституту!) викладача, який проводить семінарські заняття.

Зверхпередбачливість:

1) Розмірковувавши, що на недільнику можна простудитись, захворіти перед роботою.

2) Не піти на семінар, коли тобі приснеться, що тебе викликали і поставили «двійку».

Зверхточність:

На екзаменах витягти саме той білет, якого ти найбільше боїшся.

Зверхсміливість:

Перед заліком сказати викладачеві, що ти нічого не знаєш.

Зверхдисциплінованість:

Залишитись на якійсь лекції або на комсомольських зборах, коли на виході ніхто не стоїть і ти маєш повну змогу втекти.

Г. ЧУБ.

Редактор О. КАРДАШ.

«За педагогические кадры» — орган партбюро, дирекции, комитета ЛКСМУ и профорганизации Киевского государственного педагогического института имени А. М. Горького. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, тел. 5-21-21, дод. 43.

БФ 29167

Зам. 1436—1000.